

LILLY LUCAS

NOVÁ

prání

ROMÁN

OBSAHUJE
NOVELU
*Nejdi mi
v Green
Valley*

NAJDI MĚ V GREEN VALLEY

&

NOVÁ PŘÁNÍ

Original Title: Find me in Green Valley by Lilly Lucas
Copyright © 2021 by Knaur Verlag.
An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich

Original Title: New Wishes by Lilly Lucas
© 2023 by Knaur Verlag.
An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavla Švepeš Šlahůnková, 2025
Cover © Franzí Bucher, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5447-2 (pdf)

NAJDI MĚ
v Green Valley
&

NOVÁ
prání

LILLY LUCAS

přeložila
Pavla Švepeš Šlahůnková

Obsah

Najdi mě v Green Valley	5
Nová přání	93
Poděkování	341

NAJDI MĚ
v Green Valley

1.

Když jsem se probudila, bylo právě sedm hodin. V Green Valley, v Coloradu. Doma v Chicagu bylo o hodinu míň. A zaručeně tam neohlašoval příchod nového dne kohout, a to přímo pod oknem. Zasténala jsem a přetáhla si polštář přes hlavu, ale zuřivé kokrhání se ozývalo pořád hlasitěji. Napřímila jsem se na posteli a bloumala pohledem po místnosti. Ranní slunce ji ponořilo do oranžového světla a na zdi vytvořilo žíhaný vzorek. *Vypadá to jako mříž*, zašeptal hlas v nejzazším koutku mé hlavy a postaral se o to, že jsem byla okamžitě vzhůru. Na nočním stolku jsem popadla mobil a otevřela si webovou stránku *Chicago Tribune*. Pátý den v řadě na mě vyskočil obličej mého táty. *Skandál kolem financí Clivea Montgomeryho narůstá*. Článek jsem prolétla očima a žaludek se mi stáhl. Investiční podvod... Pyramida... FBI... Vyšetřovací vazba. Třesoucími prsty jsem přepnula na *Chicago Sun-Times*. Tam také byl můj otec na titulní stránce. *Investiční podvodník Montgomery: Co věděla jeho žena?* Když jsem uviděla fotografii svých rodičů, přepadla mě nostalgie. Byla pořizena loni na dobročinném plese ve Fieldově muzeu. Máma měla na sobě červenou róbu od *Valentina* a zářivě se usmívala do objektivu, táta ji držel nenuceně kolem pasu a usmíval se na ni. Vidět je oba tak šťastné a bezstarostné mě bodlo u srdce. Zavřela jsem

stránku a vytočila číslo na mámu. I v normálním případě by už byla v tuhle dobu dávno vzhůru. Zatímco telefon vyzváněl, viděla jsem ji stát v ranním županu na balkónu našeho apartmánu ve městě s hrnkem kávy v ruce a pohledem upřeným na nebe nad Chicagem.

„Sáro,“ ozvala se hlasem drsným jako brusný papír. „Ty už jsi vzhůru?“

„Život na venkově není tak klidný, jak jsem čekala,“ žertovala jsem nepřesvědčivě, zatímco kokrhání pod oknem nabíralo na intenzitě. „Mami, já... právě jsem četla titulky v *Sun-Times*.“

Povzdychla si do telefonu. „Neměla by sis to dělat, holčičko. Prostě tu špínu nečti.“

Její pokus uklidnit mě vyšel naprázdno. „Jsi... podezřelá? Chtějí tě vyslechnout?“

„Ne, obvinění nejsou průkazná. Později přijde Louis, abychom probrali, jak budeme dále postupovat.“

Louis nebyl jenom advokátem mých rodičů, ale také můj kmotr a nejlepší přítel mého táty z dob studií na Yaleu. Teď byl asi jediný, který mu ještě zbyl.

„Mami, neměla bych se radši vrátit...“

„O tom jsme přece mluvily. Nejvíc mně a tátovi pomůž, když zmizíš z palebné linie. Je to tady opravdu příšerné. FBI přichází a odchází, před domem dnem i nocí táboří novináři a telefon bez přestání zvoní.“

„Tím spíš bys neměla být sama.“

„Nedělej si starosti. Já to zvládnu. Louis dělá všechno, co je v jeho moci, a taky je tady ještě Diane.“

Jenom by mě zajímalo, jak dlouho ještě. Měla jsem nejlepší kamarádku své mámy ráda, ale i ona se od ní dříve nebo později odvrátí. Stejně jako to udělali všichni moji přátelé potom, co vyšlo najevo, že táta prohrál všechny peníze jejich rodičů. Jediný, kdo při mně ještě

stál, byl Nate. Bylo mi těžko u srdce jenom při myšlence na něj. Ani jsme se nestihli rozloučit, protože už byl na cestě na Yale, kde oba studujeme, v mém případě kde *jsem studovala*. Protože Ivy-League-Unis nestála o to, aby byla spojovaná s podvodníky. Nebo abych to vyjádřila slovy děkana Rotha: „Uvítali bychom, kdybyste dobrovolně přehodnotila své rozhodnutí nastoupit o podzimním semestru na naši univerzitu, slečno Hayworth-Montgomeryová.“ Takže zatímco Nate nastupoval do letadla na východní pobřeží, mě máma poslala na koňský ranč své sestry v Green Valley, městečku ve Skalistých horách, které bylo tak bezvýznamné, že ho člověk našel na google mapách jenom při mnohonásobném zoomování. Jako malá jsem tam pravidelně trávila část letních prázdnin, česala poníky, chytala žáby a s bratrancem Willem pořádala bitvy na balících sena. V pubertě mé nadšení pro venkov rychle opadlo a už jsem nebyla ochotná strávit byť jenom jeden den prázdnin tam, kde nebyl internetový signál.

„Jakou jsi měla první noc?“ vytrhla mě máma z myšlenek. „Spalas dobře?“

„Ano,“ lhala jsem. Popravdě jsem se neustále převalovala sem a tam a pořád znovu jsem si v myšlenkách přehrávala, jak nám do bytu vtrhla FBI. Jak máma hystericky telefonovala Louisovi, zatímco já jsem tam prostě jenom tak v šoku stála a musela přihlížet, jak muž, který mi i v mých jednadvaceti letech říkal *Beruška Sára*, odvádějí v poutech.

„Ally říkala, že jsi v pokoji pro hosty? Tam jsme dřív vždycky spali s tátou.“ Hlas se jí zlomil, ale rychle se zase sebrala. „Je to pěkný pokoj, vid’? A ten výhled je jako sen. Jako by se člověk... díval na jednu z těch kýčovitých olejomalb.“

„Ano,“ přitakala jsem jí, přestože jsem se z okna zatím ani jedinkrát nepodívala. Když jsem přijela na ranč, byla už tma.

„Vím, že to pro tebe není jednoduché, Sáro.“

Chvilku jsem se ptala sama sebe, jestli to opravdu věděla. Jestli věděla, jaké to je, ocitnout se na ranči uprostřed ničeho, bez přátel, bez Natea, bez táty. Styděla jsem se dřív, než jsem tu myšlenku zaplašila. Máma si v posledních dnech procházela peklem a já jsem si stěžovala, že mě před tím chtěla ochránit.

„Slibuju ti, že to je jenom na chvilku. Hned jak se to přežene, začneme od začátku.“

Oči se mi zalily slzami, zatímco jsem polykala všechny ty otázky, které jsem měla na jazyku. Jak dlouhá tahle chvilka bude? Přežene se to vůbec *někdy*? A kdo jsme to *my*?

„Bohužel musím končit, zlatíčko. Louis dorazí každou chvílí. Zavoláme si zase zítra, dobře? A pozdravuj ode mě Ally a Eliase.“

„Vyřídím. Miluju tě, mami,“ vymáčkla jsem ze sebe a cítila, jak mi z koutka oka stéká osamělá slza a kutálí se mi po tváři.

„Taky tě miluju.“

Když jsem odložila telefon, lehla jsem si zase na polštář a zkrřížila ruce před očima.

„To byla Laura?“ Ve dveřích stála teta Ally a starostlivě mě pozorovala. Vždycky mě ohromilo, jak si byly s mámou podobné.

„Dělám si starosti. Je v Chicagu úplně sama.“

„Tomu rozumím.“ Se soucitným pohledem ke mně přistoupila a sedla si na kraj postele. „Ale tvoje máma je silná. Vždycky byla. A ty jsi to po ní zdědila.“ Chytila mě za ruce a stiskla je. Až teď jsem si všimla, že má na sobě

pořád ještě župan. A taky že je teprve krátce po sedmém. V neděli.

„Vzbudila jsem tě? Mluvila jsem do telefonu moc nahlas, vid’?“

Teta mávla odmítavě rukou. „Ve srovnání s Russellem Crowem to nic nebylo.“ Na můj nechápavý pohled ukázala na okno, za kterým se pořád ještě ozývalo agresivní kokrhání.

„Russell Crow?“

„Tak ho jednou pojmenoval Will.“ Smála se a i mně se v obličejí objevil malý náznak úsměvu. „Mimochodem, on a Izzy se zastaví na snídani. Chtěli tě pozdravit už včera večer, ale nestihli to.“

Se svým bratrancem jsem se viděla naposledy před pár lety na oslavě díkůvzdání. Tehdy ještě nebyl šerifem v Green Valley a Izzy nebyla jeho přítelkyně, ale nejlepší kamarádka. *A táta nebyl podvodník*, zašeptal mi hlas v hlavě.

„Co bys řekla na palačinky? Dřív jsi je měla přece ráda. Máme na zahradě borůvky.“ Mrkla na mě a já jsem neměla srdce jí říct, že nemám chuť. Že jsem v posledních dnech sotva něco snědla.

„To zní dobře.“

Krátce nato jsem byla zase sama a bloudila očima po místnosti. Máma měla pravdu. Tenhle pokoj s přiznanými trámy, prkennou podlahou a masivním dřevěným nábytkem byl opravdu útulný. Závěsy až na zem, obrovský koberec s tkaným vzorem a polštářky s etno designem se postaraly o patřičný akcent. Stejně jako máma měla i teta talent na uspořádání interiéru, přestože byl dům na ranči naprostý protiklad našeho exkluzivního apartmánu ve městě v jednačtyřicátém patře Water Tower Place. Spustila jsem nohy z postele a otevřela okno. Ačkoli se tady

mohl teploměr na konci srpna vyšplhat ještě k pětadvaceti stupňům, ranní vzduch byl chladný. Voněl po jehličí, divokých květinách a trávě, po seně a koních. Úplně jinak než v Chicagu, kde převládaly pachy velkoměsta. Posadila jsem se na parapet a upřela pohled z okna. Doma jsem měla před očima vždycky nebe nad Chicagem, odrážející se fasády a lesknoucí se skleněná průčelí. Tady se rozprostírala do nekonečna zelená krajina, kterou narušovaly jenom vrcholky Skalistých hor. Na nebi bez mráčku vypadaly jako pocukrované. Vyfotila jsem to a poslala mámě.

Potom jsem zavřela okno, šla do přilehlé koupelny pro hosty a vlezla do sprchy. Zatímco mi voda masírovala svaly, myšlenky mi zabloudily k tátovi. Jestlipak se tam, kde teď byl, mohl sprchovat horkou vodou? Všechno, co jsem věděla o vyšetřovací vazbě, pocházelo z hollywoodských filmů a seriálů na netflixu. Pravděpodobně proto se mi tvrdošijně objevoval neustále jeho obrázek v oranžovém overalu s pouty na nohou. „Bože, tati, co jsi to jenom udělal?“ zašeptala jsem a opřela se čelem o studené dlaždice. V hrudi mi soupeřily protichůdné pocity. Část mě už ho nechtěla nikdy vidět, nikdy už se mu nepodívat do obličeje a nemuset slyšet jeho hlas. Jiná část mě nutila vzpomínat. Táta, jak mi vypráví pohádky na dobrou noc, nosí mě na ramenou a kupuje mi zmrzlinu u Navy Pier. Sáhla jsem na kohoutek a zastavila vodu, jako bych chtěla zastavit i ten film ve své hlavě.

Omotala jsem si ručník kolem těla a chvílku se pozorovala v zrcadle. Většinou mi to, co jsem viděla, připadalo fakt dobré. Dlouhé blondáté vlasy, fialkově modré oči, husté řasy a výrazné lící kosti. Dnes se ale na mě dívalo cosi bledého s kruhy pod očima. Žalostný odraz mě samotné. Když už jsem tu realitu nemohla dál snést, odvrátila jsem se a vyčistila si zuby.

Když jsem sešla dolů, do nosu se mi drala vůně pečene slanine a máslových skořicových šneků.

„Možná byste ji mohli někdy...“, umlkla teta Ally, jakmile jsem vešla do jídelny.

„Hej! Tady je moje nejoblíbenější sestřenice,“ přešel Will trapnou chvíli, šel ke mně a objal mě tak nadšeně, že jsem se na chvíli vznášela nad zemí.

„Vždyť máš jenom jednu,“ odpověděla jsem se slabým úsměvem.

„A kdybych jich měl deset... Byla bys moje první volba.“ Mrkl a jeho přítelkyně Izzy protočila panenky.

„Ahoj, Sáro! Je pěkné tě zase vidět,“ řekla s úsměvem. Se svýma nápadně modrýma očima a blondatými dredy, které jí sahaly skoro až k bokům, byla Izzy vždycky ženou, za kterou se každý na ulici otočil. Zpravidla ji však člověk potkal spíš na svahu, kde trávila většinu svého času jako lektorka snowboardingu.

„Objednal si tady někdo borůvky?“ ozval se za mnou hluboký mužský hlas. Do jídelny vstoupil strýc s miskou v ruce a popřál všem dobré ráno.

„Kdo si dá kávu?“ zahájila teta Ally snídani, když jsme se všichni posadili.

Sklenice se naplnily pomerančovým džusem, talíře palačinkami, skořicovými šneky, míchanými vajíčky nebo bagely. Klapaly příbory, řinčely hrnečky a jídelnu zaplnil veselý smích. Will s mým strýčkem znovu probírali zápas Broncos z předchozího večera a Izzy s tetou mluvily o dýňovém festivalu, který se měl v blízké budoucnosti pořádat v Green Valley. Nezvykle nezúčastněně jsem pozorovala dění kolem sebe a na půl ucha poslouchala hovory. Ne proto, že by mě to nezajímalo, ale proto, že mě skoro fyzicky bolela nepřítomnost mé vlastní rodiny. Tohle jsme mohli být my. Máma, táta a já. Taky jsme tohle jednou byli.

„Sáro?“

„Ano?“ zeptala jsem se a zčervenala, když jsem viděla, že jsou všechny oči upřené na mě.

„Jestli bys nechtěla se mnou a Izzy v pátek do *Olly's*.“

„To je sportovní bar Izzyina bratra,“ přidala se teta. „Je mezi mladými moc oblíbený.“

„No ano, hlavně proto, že tady není žádná jiná alternativa,“ poznamenala Izzy se sympatickou upřímností. „*Olly's* je jediný bar v Green Valley. Ale je tam dobrá muzika a burgery jsou fakt výborné.“

„Ach...“ koktala jsem a hledala výmluvu. Bez ohledu na to, že jsem sporty radši sama provozovala, než abych se na ně dívala na obrazovce, cítila jsem, že bych se nejraději zahrabala ve svém pokoji a zapomněla na svět kolem sebe. „O víkendu přece přijede na návštěvu Nate,“ uvědomila jsem si právě ještě včas.

„Toho můžeš vzít přece s sebou. Vsadím se, že ještě nikdy nejedl tak dobrý burger,“ odpověděl Will.

Strojeně jsem se usmála, protože jsem si nemohla vzpomenout, jestli v mé přítomnosti jedl někdy Nate burger. Dodržoval přísný jídelníček a trénoval několikrát týdně ve fitness studiu, aby si udržel místo útočníka v univerzitním lakrosovém týmu.

„Jak dlouho už jste spolu?“ zeptala se Izzy.

„Jeden a půl roku.“

Její pohled vyzařoval soucit. „Určitě to není snadné, když jste od sebe tak daleko.“

„Ano,“ zašeptala jsem a ucítila toužebné bodnutí.

„Víš přece, že sem může kdykoli přijet,“ ujistila mě teta s povzbuzujícím úsměvem.

Po snídani jsem zjistila, že se Nate po mé poslední hlasové zprávě pořád ještě neozval. Prst se mi chvílku vznášel

nad ikonou instagramu, ale tušila jsem, že by tam na mě nečekala selfička mých přátel, ale další výhrůžky a nenávistné zprávy. Od zatčení mého táty mě denně lidé vinili za jeho chyby, nadávali mi a přáli mi smrt. Nazývali mě zlodějkou, podvodnicí a i hůř. Ne, že bych je nechápala. Pro ně jsem byla dcerou muže, který prošustroval jejich majetek a úspory, jejich rezervy a důchodové pojištění. Který připravil jejich děti o vzdělání na vysoké škole, jejich rodiče o místo v domově pro seniory. A přesto jsem si přála, aby pochopili, že nezruinoval pouze jejich život, ale i ten můj.

2.

Poté, co jsem strávila neděli převážně ve svém pokoji a ani v pondělí dopoledne neměla nic lepšího na práci než litovat, že nový semestr začal beze mě a můj přítel se pořád ještě neozval, zaklepal na dveře mého pokoje strýc Elias.

„Sáro, můžu tě o něco poprosit?“ V rychlosti přelétl očima po mém nevybaleném kufříku. „Musím něco vyzvednout v *Outdoor Store*, ale čekám na chovatele. Mohla bys mi tam rychle sjet?“

„Do *Outdoor Store*?“ zeptala jsem se, jako by mě právě poprosil o to, abych se vydala do válečné zóny.

„Udělal bys mi tím obrovskou laskavost.“

„Dobře,“ odpověděla jsem váhavě.

Než jsem se nadála, hodil mi klíče od auta. „Mohla by sis vzít taky Allyino kolo, jestli by ti to bylo milejší,“ zachytil můj zmatený pohled.

„Ne, to je v pohodě.“

„Prima.“ V obličejí se mu objevil spokojený úsměv. „*Outdoor Store* je přímo na Main Street, určitě to nemůžeš minout.“ Právě se chtěl otočit, když ho ještě něco napadlo. „Ach ano, je to už zaplacené. Vědí o tom.“

O čtvrt hodiny později jsem vyměnila pyžamo za džínové kraťasy a tričko a kodrcala se jeepem po šterkové příjezdové cestě z ranče. Po obou stranách se rozprostírala sytá zeleň luk, tu a tam protkaná ostrůvky barevných

divokých květin, která v dálce přecházela v hluboké lesy. Minula jsem dřevěný most, který se tyčil nad potokem, a zatočila na asfaltovou silnici. O kousek dál se už objevila na krajnici značka Green Valley. Šnečím tempem jsem projížděla po Main Street a vyhlížela *Outdoor Store*. Zapomněla jsem, jak idylické tohle město je. Malé obchůdky s barevnými markýzami a pěkně vyzdobenými výkladními skříněmi seřazené jeden vedle druhého. Během jízdy jsem objevila pekárnu a jídelnu, *Green Valley Bookstore* a obchod s potravinami, ze kterého vycházeli lidé s papírovými sáčky naplněnými po okraj. Restaurace lákala na čerstvě ulovené pstruhy a za budovou z červených cihel, která vypadala jako radnice, se do výšky tyčila bílá kostelní věž. Pár žen postávalo v hloučku a klábosilo a dva muži sedící v autech se spolu klidně bavili. Nikdo nevypadal, že by měl naspěch, všichni působili nanejvýš klidně. Jako by to byli herci z amerického filmu o maloměstě.

Zaparkovala jsem jeep před obchodem, nad jehož dveřmi visela umělecky vyřezávaná cedule s nápisem „*Outdoor Store*“. Přestože to bylo naprosto absurdní, když jsem vystoupila, zrychlil se mi tep. Tohle není Chicago, uklidňovala jsem se, přesto jsem ale trochu sklonila hlavu. Když jsem otevřela dveře do obchodu, ozval se zvoněk a já jsem vstoupila do jiného století. Alespoň mi to tak připadalo. Obchod vypadal jak z jiné doby. Zdi byly obložené dřevem a na mohutném prodejním pultu stála pokladna, která vypadala, jako by ji ukradli z muzea. Police byly až po strop naplněné turistickými botami, batohy, lahvemi na pití a rybářským náčiním a stojany překypovaly funkčními tričky, péřovými bundami a vestami ve všech možných barvách a velikostech. Na pár volných plochách na stěnách zářila paroží a staré sedlové tašky,

fotky přírody a preparované ryby. Pořád ještě jsem byla zaměstnaná zíráním, když se za pultem otevřely dveře a vešel jimi týpek asi v mém věku, možná o pár let starší. Na sobě měl kapsáče a košili s vyhrnutými rukávy.

„Ahoj,“ řekl spíš mimoděk a kousl do jablka.

V uších mi ještě zněl chřoupavý zvuk a dívala jsem se na něj, jak pokládá na regál lano, které si nesl s sebou pěkně smotané a vyměnil ho za jiné. Párkrát ho protočil v ruce, než spokojeně přikývl a zase zamířil ke dveřím.

„Ach, promiňte?“ upozornila jsem na sebe.

Otočil se a přivřel oči. Pokud jsem se nemýlila, byly hnědé. Tak jako jeho vlasy, které mu vzpurně stály na hlavě. Jako by už dlouho neviděly nůžky. Na druhé straně tak nějak pasovaly k jeho třídenímu strništi, které bylo spíš pětidenní. Najednou mi došlo, že ho neomaleně pozoruju, a jeho úšklebek mi prozradil, že si toho všiml.

„Mám tady něco vyzvednout,“ odkašlala jsem si. „Pro pana Albrighta.“

„Já tady nepracuju,“ odpověděl a znovu si kousl do jablka. Zablýskly se zdravé bílé zuby. Možná mi to tak připadalo jenom proto, že byl přirozeně snědý, jak tady bylo vidět na mnoha tvářích.

„Ach. Myslela jsem...“ Očima jsem přejela přes lano v jeho ruce.

„Jenom jsem něco vyměnil. Obchod patří mému strýci.“ Rozhlédl se. „Rebeka tu není?“

Potřásla jsem hlavou.

„Možná je vzadu ve skladu. Podívám se tam.“

Než jsem stihla něco odpovědět, zmizel za dveřmi. Když se ani po pár minutách nevracel, začala jsem bezcílně procházet stojan s oblečením a narazila na červenou běžeckou bundu. Už dlouho jsem si chtěla koupit novou a tahle tady byla směšně levná. Přesto jsem zaváhala.

Kvůli podezření ze zpronevěry nechala FBI zmrazit veškerá bankovní konta naší rodiny. Máma a já jsme momentálně žily z hotovosti, která zůstala v trezoru, když tátu zatkli. Nerozhodně jsem se dívala na bundu. No ano, vyzkoušet si ji nic nestojí, pomyslela jsem si a stáhla ji ze stojanu. Padla mi jako ulitá a materiál byl příjemně lehký. Pozorovala jsem se v zrcadle a otáčela se ze strany na stranu. V tu samou chvíli se otevřely dveře.

„Sorry, že to tak dlouho trvalo.“ Podával mi pár dofiolova zbarvených gumáků. „Ty mi pro tebe dala Rebeka. Už jsou zaplacené.“

Zamračeně jsem boty pozorovala. „To... není možné. Ta barva mi ke strejdovi nesedí a...“ hledala jsem velikost, „... teta má mnohem menší nohy.“

„Ale tyhle jsou odložené na jméno Albright.“

„Hm,“ zašeptala jsem nerozhodně. „Raději mu zavolám.“ Sáhla jsem do kapsy a zjistila, že je prázdná. „Mobil mám v autě.“

Přikývl a já jsem se vydala ke dveřím. Když jsem vycházela, ozval se pronikavý alarm. Vyděšeně jsem sebou trhla, zatímco na mě mířily pohledy některých kolemjdoucích. Zvědavé. Pobavené. Odsuzující. Polkla jsem a udělala krok zpět do obchodu. „Promiň, zapomněla jsem na bundu.“ S rudým obličejem a trochu moc rychle jsem ji sundala.

„Bez problému. Rudy je proti krádeži pojištěný.“

Zamrkala jsem. „Co?“

„Strejda je proti krádeži pojištěný,“ zopakoval hlasitěji a ušklíbl se.

„Nejsem žádný zloděj!“ vyšlo mi z pusy příliš hlasitě a ostře.

„To řekni alarmu.“ S úsměvem obešel pult. Zatímco se skláněl, aby vypnul ten pronikavý zvuk, přepadla mě

strašná směsice ponížení a studu. V hlavě mi současně vyskočilo nekonečné množství nadávek a urážek.

„Co se to tady děje?“ Za pultem se objevila mladá žena s tmavými vlasy a zakrývala si uši. Týpek jí něco říkal, ale ke mně to neproniklo, protože mi hlavou znělo jako hloupá ozvěna slovo „krádež“. Sevřel se mi žaludek tím nejnepříjemnějším způsobem a stáhlo se mi hrdlo. Zničeně jsem se obrátila a klopýtala z obchodu. Nějak se mi podařilo odemknout auto a strčit klíč do zapalování. Zapomněla jsem zapnout blinkr a sklidila naštvaně zastroubení, když jsem vybočila z parkoviště a příliš rychle opustila město. Když jsem měla ranč na dohled, puls se mi podstatně zklidnil. Nevolnost zmizela a dostavilo se poznání, že jsem reagovala přehnaně. Ten kluk si jenom dělal legraci. Čím víc jsem si přehrávala v hlavě to setkání, tím mi byl můj výstup trapnější. Jako bych si toho neužila už dost, vběhla jsem strejdovi přímo do náručí.

„A? Sedí?“

Nechápavě jsem se na něj dívala.

„Gumáky,“ napověděl mi. „Myslel jsem, že by se ti na ranči mohly hodit pořádné pracovní boty.“ Až teprve teď mi došlo, že před ním stojím s prázdnýma rukama. „Ach, to ta barva, že?“ Rozpačitě přivřel oči. „Myslel jsem si, že by fialová možná...“

„Nikdo tam nebyl,“ vyhrkla jsem naprosto bez rozmyslu, protože mě skoro přemohlo špatné svědomí. „Teda... někdo tam byl, ale jenom... výpomoc a nevyznal se.“

„Rebeka?“ zeptal se udiveně.

„Ach... netuším.“

„To je tedy zvláštní. Ještě ráno jsem si s ní přece telefonoval.“ Zamyšleně se poškrábal na bradě. „No jo, já je zítra vyzvednu. Tak jako tak musím ještě do města.“

Strojeně jsem se usmála a šla přímo do svého pokoje, který jsem už po zbytek dne neopustila.

Před večeří jsem znovu marně zkusila Natea a dlouho si telefonovala s mámou, která zněla trochu pozitivněji. Louis očividně zařídil prozatímní opatření proti *Sun-Times* a dodatečný návštěvní den týdně táty ve vazbě. Právě když jsem ukončila hovor, zavolala mě teta.

„Někdo tě čeká u dveří,“ ozvalo se z kuchyně, když jsem sešla dolů.

Krátce mnou projela naděje, že to je Nate, který se spontánně rozhodl mě navštívit, ale taková překvapení nebyla jeho styl. Navíc byl v Connecticutu vzdáleném tisíce kilometrů odsud. Otevřela jsem dveře... a překvapeně zamrkala.

Přede mnou stál ten týpek z *Outdoor Store*. Jenom vypadal trochu jinak než v mých vzpomínkách. Vlasy neměl tak rozčuchané. Navíc měl na sobě džíny a bílé tričko, které mu bylo přes hrudník trochu těsné a zdůrazňovalo jeho snědou kůži. Vypadal dobře. Dost dobře. Proč jsem si toho předtím nevšimla?

„Čau,“ řekl a krátce zvedl ruku. A potom se usmál, s čímž jsem po svém dnešním výstupu ani v nejmenším nepočítala.

„Ahoj,“ odpověděla jsem zmateně.

„Tohle sis zapoměla.“

Až teď jsem si všimla fialových gumáků v jeho ruce. Znovu mi to trvalo pár vteřin, než jsem se vzpamatovala. „Odkud víš, kde bydlím?“

„Tohle je Green Valley.“ Pokrčil rameny a ušklíbl se.

„Děkuju. Nemusel jsi je sem extra vozit.“

„Stejně to bylo po cestě.“ Sklonil se a položil boty vedle dveří.

Po cestě kam? zeptala bych se nejradši, protože nevy-
padal, že by jel domů. Spíš jako by byl na cestě na rande.
Taky tak voněl. Jako čerstvě po sprše. Mužně.

„Mimochodem, já jsem Grayson. Grayson O’Brady.“
Podával mi ruku a já jsem jí trochu váhavě potřásla. Byla
drsná a mozolnatá a na palci jsem objevila náplast.

„Sára.“

Jestli mu vadilo, že jsem řekla jenom svoje křestní
jméno, nedal to na sobě znát. Ani skutečnost, že jsem
mu pořád ještě třásla rukou, mu zjevně ani v nejmen-
ším nevadila. Rozpačitě jsem ruku stáhla a cítila, jak
mi zrůžověly tváře.

„Sára,“ opakoval protáhle, jako by přemýšlel, jestli se
ke mně to jméno hodí. „Jsi tady na návštěvě?“

Přikývla jsem a přemýšlela, k jakému došel výsledku.

„Odkud pochází?“

Zaváhala jsem. „Z Chicaga.“

Vytřeštil oči. „Páni. Tak to je tohle tady opravdový
kontrast.“

„Ano.“ Uf, já teda zatraceně opravdu ujíždím na super-
krátkých odpovědích, když si pomyslím, že přijel extra,
aby mi přinesl gumáky. Potom co *já* jsem dnes ráno beze
slova zmizela.

„A... zůstaneš na návštěvě delší dobu, Sáro z Chica-
ga?“ zeptal se v ten samý okamžik, kdy jsem chtěla začít
s omluvou. Jeho uvolněný tón se hodil k úsměvu v kout-
cích jeho úst, k jiskrákům v jeho očích. Dnes ráno vypadaly
hnědé, teď se zdály zelené.

„Chvíli,“ odpověděla jsem a zkonstatovala, že jsem
použila stejný nicneříkající výraz, jaký vyslovila moje
máma.

Se zájmem mě pozoroval a já jsem bojovala proti ná-
znaku svrbění, které ve mně jeho pohled vyvolával.

„Tak to se zase brzy uvidíme.“ S úsměvem ve tváři se otočil a šel ke schodům verandy a já jsem nevěděla nic lepšího, než ho při tom vyjeveně pozorovat.

„Proč?“

Krátce se zastavil, ohlédl se přes rameno a pousmál se. „Tohle je Green Valley.“

3.

V úterý ráno mi konečně zavolal Nate. Pár minut předtím jsem dočetla nejnovější články hanící mou rodinu a jeho obličej na displeji byl ten nejlepší kapesníček na slzy. Přesto se mi trochu nelíbilo, že Nate spěchá po kampusu a nevěnuje mi plnou pozornost. Při pohledu na historické fasády Yaleu mi bylo těžko u srdce.

Kolem něj se míhali studenti v modrých svetrech, někteří polehávali s přáteli na trávě, která mi dnes přišla ještě zelenější. Tohle jsem teď mohla být já, pomyslela jsem si, než mou lítost stihla vystřídat zlost. „Klidně ses mohl ozvat i v uplynulých dvou dnech!“

Kajícím protáhl obličej. „Opravdu mě to mrzí, bejby. Zapomněl jsem si v Chicagu nabíječku a teprve včera jsem si obstaral novou.“

„Tak proč jsi mi potom nezavolal včera? Nebo mi ne-napsal alespoň zprávu?“

„Bylo toho moc,“ zasténal a za chůze někoho pozdravil. „Celé odpoledne jsem měl kurzy a večer trénink. Víš přece, jaké to je, když semestr zase...“ Zarazil se a zůstal stát. „Promiň, nechtěl jsem...“ Do ucha mi pronikl hluboký povzdech. „Měla bys tady být. Se mnou.“

„Ano,“ zaskřehotala jsem, zatímco se mi oči dnes ráno už podruhé zalily slzami.

„Jak to jde na farmě?“ změnil rychle téma a pokračoval teď trochu volněji. Za ním se objevila knihovna Sterling Memorial, která svými kostelními okny a bočními loděnicemi připomínala spíš katedrálu.

„Vlastně je to ranč.“

„V tom je rozdíl?“

„Na ranči jde především o chov dobytka.“

„Ach, správně, tvůj strejda má koně, vid’?“

„Jo. Přes sto.“

„Páni, právě si představuju ten smrad.“ Pokrčil nos a mně to z nějakého důvodu vadilo.

„Mám tu vůni ráda,“ odpověděla jsem trochu trucovitě.

„Já upřednostňuju tu od *Lady Million* z tvého krku,“ poznamenal se smířlivým úsměvem, po kterém zmizela má dvouvteřinová rozladěnost.

„Až mě přijedeš navštívit, nejdřív se v ní vykoupu. Slibuju.“

Po mém malém žertu Nate lítostivě vzdychl. „O tom jsem s tebou chtěl mluvit. Opravdu rád bych tě viděl, ale jsem tady teprve pár dní a musím to tu nejdřív zvládnout. Posuneme to ještě o týden, ano?“

„Co? Ale už teď mi přišerně chybiš!“

„Ty mně taky.“ Znělo to spíš jako „na zdraví“ po kýchnutí. „Ale je to přece jenom jeden týden.“

„Dobře,“ řekla jsem statečně, i když jsem nebyla daleko od toho propuknout v pláč. Nateova návštěva pro mě byla jiskrou naděje, světlem na konci tunelu. Malovala jsem si, jak se spolu zavrtáme do mé postele a všechno kolem nás zmizí. Jak mě bude držet v náručí a šeptat mi do ucha, že všechno bude zase dobré.

„Musím teď končit. Víš přece, jak Davenport vyvádí, když člověk přijde pozdě.“

Polkla jsem. „Ano.“

„Miluju tě.“ Poslal směrem k obrazovce polibek.

„Já tebe taky.“

Až když jsem to položila, napadlo mě, že se Nate nikdy nezeptal na mého tátu. Nezeptal se ani, jak se daří *mně*.

4.

„Sáro?“ volala mě teta. „Will s Izzy jsou tu.“

Popadla jsem kabelku, hodila poslední pohled do zrcadla a spokojeně přikývla. Jednoduché tričko a úzké džínny vytvářely společně s teniskami ležérní outfit, takže by nikdo nehádal, že jsem městská květinka. Protože jestli jsem o něco nestála, tak to byla nežádoucí pozornost.

„Bav se,“ popřál mi strýček Elias, se kterým jsem se skoro srazila ve dveřích. Na sobě měl montérky a šířil obvyklou vůni koní a kůže, sena a slámy. Úplně jinou než můj táta, který býval zahalen v oblaku *Bois d'Argent*. Jako malá holka jsem milovala, když jsem ho mohla pozorovat, jak stojí před zrcadlem a nanáší si parfém. Jedno stříknutí pod pravé ucho, jedno pod levé. Potom na zápěstí. Bolestně jsem tu vzpomínku zaplašila a zamířila k Willovu autu.

„Ahoj,“ pozdravila jsem jeho i Izzy.

„Vítěz,“ řekla Izzy vítězoslavně Willovým směrem. Ten mrzutě zabručel. „Byl si jistý, že se vymluvíš na menstruační bolesti, abys nemusela jet s námi.“

Usmála jsem se, protože přesně s touhle myšlenkou jsem si pohrávala. Ale vyhlídka na to, že strávím pátý večer po sobě se seriálem na netflixu, nebyla dostatečně lákavá. Navíc mi napsal Nate, že jde s kamarády na fotbal, což u mě vyvolalo trucovitou reakci.

„O co jste se vsadili?“

„První kolo burgerů,“ odpověděla Izzy.

Nadzvedla jsem obočí. „První?“

Izzy se zasmála. „U tvého bratrance se to musí do-
předu jasně specifikovat, jinak na konci člověk vysolí
za tři burgery.“

Během krátké cesty do Green Valley se ptala, jaký byl
můj první týden, a mně bylo jasné, jak málo toho mám
k vyprávění. V podstatě každý den probíhal stejně. Rus-
sell Crow mě vzbudil až moc brzy. Potom jsem zkontro-
lovala zprávy a zatelefonovala si s mámou. Odpoledne
jsem trávila buď ve svém pokoji, nebo na verandě, sle-
dovala jsem seriály nebo si četla. Jednou jsem pomáha-
la strýčkovi Eliasovi opravit plot, přičemž mým hlavním
úkolem bylo podávat mu náradí. Kdybych neslíbila Willo-
vi a Izzy, že s nimi půjdu do *Olly's*, pravděpodobně bych
za celý týden neopustila ranč, až na svůj malý výlet do
Outdoor Store, který skončil fiaskem. Na zlomek vteřiny
se mi před očima mihl obličej Graysona O'Bradyho, ale
odsunula jsem ho stranou.

Když jsme vešli do *Olly's*, přivítala nás vůně smaže-
ných burgerů, hranolek a piva. Z reproduktorů se ozýva-
la pohodová kytarová písnička a mísila se s hlukem řin-
čících sklenic. Bloudila jsem pohledem kolem a zjistila,
že bar s dřevěnou podlahou, cihlovými zdmi a dřevem
obloženým pultem je překvapivě útulný. Za pultem stál
velký zrzavý týpek a rychle, ale přátelsky nás pozdravil.

„To je Olly, můj bratr,“ řekla Izzy mimochodem, zatím-
co jsme se usazovali k poslednímu volnému stolu a sáhli
po zalaminovaných jídelních lístcích.

V baru bylo rušno, a tak se rozhodla, že objednáv-
ku předá přímo svému bratrovi, a probojovala se skrz
hlouček fotbalových fanoušků, kteří fascinovaně zíra-
li na obrazovku na zdi. Sledovala jsem ji pohledem...

a zamrkala. Týpek, který se rukou opíral o bar a přesně v tom samém okamžiku se podíval mým směrem, byl Grayson O'Brady. Kývl na mě, zatímco se mu koutky úst zvedly k úsměvu, a mně se v hrudníku šířila zvláštní rozchvělost.

„Odkud znáš O'Bradyho?“

Polekaně jsem se podívala na Willa. „Já ho neznám. Ne doopravdy. Jenom jsme se krátce setkali v *Outdoor Store*.“

Will kývl. „Je to Izzyin kolega.“

„Je lektor jízdy na snowboardu?“

„Ne, mimo sezonu pracuje v *Rocky Outdoor Adventures*. Nabízí turistům, školám a firmám nejrůznější volnočasové aktivity a tak. Trekové výlety, jízdy na kánoích, lezení, jízdu na horských kolech... Tak něco. Rodičům O'Bradyho patří ten obchod.“

Zmohla jsem se na překvapené „ach“, zatímco můj mozek vytvářel zvláštní obrazy. Grayson O'Brady na hrolezeckém laně. Grayson O'Brady na vrcholu hory. Grayson O'Brady na...

„Sáro?“

„Hm?“

„Izzy po tobě něco chce.“

Sledovala jsem Willův ukazováček a snažila se porozumět tomu, co mi Izzy chtěla svými gesty sdělit. Potom jsem to vzdala, zvedla se od stolu a vydala se k ní. Přestože jsem se ze všech sil snažila nedívat jeho směrem, zabloudil můj pohled na vteřinu ke Graysonovi O'Bradymu, který se pořád opíral o bar o pár metrů dál. A pořád ještě se na mě díval. Ve tváři mě polilo horko a sklopila jsem zrak.

„Green-Valley-Burger už není. Chceš jiný?“ zeptal se Izzyin bratr, když jsem se k nim konečně probojovala.

Bez dlouhého přemýšlení jsem se rozhodla pro kuřecí burger. Olly přikývl a zmizel za létacími dveřmi v kuchyni. Krátce nato se vrátil se dvěma talíři a podal je Izzy. „Tvůj kuřecí burger bude za pár minut,“ řekl mým směrem.

Izzy mi věnovala bezstarostný pohled, ale bylo mi jasné, že stát se dvěma plně naloženými talíři u baru nemůže být příjemné.

„Jdi klidně za Willem. Jinak to vystydne.“

„Jsi si jistá?“ zeptala se nerozhodně.

Přikývla jsem. „Už to nebude trvat dlouho.“

„Dobře.“ S vděčným úsměvem na rtech se vzdálila.

„Sára z Chicaga.“ Jeho hlas mi způsobil svrbění podél páteře. „Přece jsem říkal, že se zase uvidíme.“

„Ahoj,“ odpověděla jsem tak nezáživně, jak jen to bylo možné, přestože ve mně panoval totální chaos.

Grayson se opřel vedle mě o bar, lokty uvolněně položené, a já jsem si nemohla nevšimnout, jak jsou jeho paže svalnaté. Stejně vyrýsované jako ty Nateovy, ale tak nějak šlachovitěji. A od zápěstí se mu táhla nejméně deset centimetrů dlouhá jizva.

„Kuřecí burger,“ ozval se hlas za mnou.

Vděčně jsem si vzala talíř, který mi Olly vtiskl do ruky. „Já... už půjdu,“ nemotorně jsem vykročila a nečekala na jeho reakci. S pohledem upřeným na svůj talíř jsem si razila cestu zpět za Izzy a Willem, kteří své burgery už z půlky snědli.

„Co po tobě O’Brady chtěl?“ zeptala se Izzy s plnou pusou.

„Znají se z *Outdoor Store*,“ odpověděl Will místo mě a dal tak šanci mému srdci se uklidnit.

„Něco jsem vyzvedávala pro Eliase a on tam náhodou byl,“ dodala jsem k tomu a ze všech sil jsem se snažila nedívat se k baru. Ke Graysonovi O’Bradymu, který tam

pořád ještě stál a opíral se o něj. Mezitím se dal do řeči s blondýnou, která se posadila vedle něho na stoličku a ze široka se na něj usmívala. Odhadovala jsem ji na čerstvou čtyřicítku, možná trochu starší.

„Chudák Grayson!“ povzdychla si Izzy vedle mě. „Ta se mu chce už celý den dostat do poklopce.“

Will i já jsme současně nadzvedli obočí.

„Patří k těm turistům z Miami. S Graysonem jsme s nimi dnes byli na lukostřelbě. A tahle dáma nápadně často potřebovala pomoc s postojem.“ Protočila panenky a odfrkla si. „Už mu skoro sedí na klíně! Možná bych mu měla pomoci.“

„O’Brady se dobře obejde i bez tebe,“ řekl Will. „Ten týpek si to rozdál s černým medvědem, tak asi dokáže udržet na uzdě i pumu.“ Ušklíbl se.

„No jo, on toho medvěda *zahnal*. Zase nedělejme z komára velblouda.“

„Tak nebo tak, zachránil poměrně dost lidí,“ řekl Will.

„Kromě sebe. Ta jizva na zádech je fakt drsná.“

„Raději se neptám, odkud víš, jak vypadají O’Bradyho záda.“

V tu chvíli se blondýna naklonila a něco pošeptala O’Bradymu do ucha. Izzy protáhla obličej a mě přepadl naprosto iracionální záchvat žárlivosti. Se zoufalým pokusem potlačit ten pocit jsem svůj pohled soustředila na burger.

„Možná se mu taky líbí. Už jsi na to pomyslela?“ poznámenal Will.

„Vždyť je na něj moc stará. Navíc Grayson potřebuje někoho, s kým může lézt po horách. Ne nějakou městskou květinu.“ Pohledem zamířila ke mně. „Nic proti tobě, Sáro.“

Odmítavě jsem máchla rukou.

„Od kdy se vlastně tak zajímáš o O’Bradyho milostný život?“ bručel Will.

„Jsme kolegové. Kdybys věděl, kolikrát mě už zbavil dotěrných turistů.“

Bratranec něco odpověděl, ale já jsem zachytila jenom polovinu, protože mi na záda dopadla ruka a do ucha mi zašeptal hlas: „Pomoz mi.“ Vyděšeně jsem se podívala stranou a hleděla do zelených očí, které se na mě dívaly trochu prosebně. Než jsem stihla zareagovat, Grayson se posadil na židli vedle mě.

„Každou chvíli bych tě šla zachránit,“ poznamenala Izzy s úsměvem. „Jak ses jí zbavil?“

„Řekl jsem jí, že tady s někým jsem.“ Očima střelil svým směrem a ušklíbl se.

„Chytré,“ řekl Will a zasmál se, zatímco já jsem bojovala se svým zrychleným tepem. Očividně jsem tady byla jediná, koho Graysonova přítomnost u našeho stolu zneklidňovala.

„Spolkla mi to?“ zeptal se nás.

Izzy naklonila hlavu. „Pořád ještě se dívá tvým směrem.“

Grayson se poškrábal na nose a položil ruku na opěrku mé židle. I když se nedotkl mých zad, měla jsem pocit, že jeho ruku cítím.

„*Teď* to pochopila,“ zalykala se Izzy smíchem.

Ulehčeně si oddechl, ale ruku nechal na místě. A mně to nevadilo. Překvapivě.

„Už nemáš hlad?“ vytrhl mě z myšlenek Willův hlas. S neskrývaným zájmem pokukoval po mém poloprázdném talíři.

„Můžeš ten zbytek dojíst,“ řekla jsem a přisunula mu talíř. „Už jsem plná.“

Willovi se rozzářily oči. Zatímco se jako hladový kotek vrhl na mé jídlo, bavila se Izzy s Graysonem o práci.

Nevadilo mi, že se nemůžu zapojit, naopak. Alespoň jsem nebyla nucená mluvit o sobě.

„Proč vlastně nepřijel tvůj přítel?“ zeptal se Will s plnou pusou.

Nebo... přece. Mířily na mě tři páry očí a jedny jsem na sobě cítila velmi výrazně.

„Tenhle víkend to nezvládl. Právě začal semestr a Yale není bohužel právě za rohem.“

„Yale,“ poznamenal Grayson a uznale, ale taky trochu posměšně hvízdal.

„Ona tam taky studuje,“ vyletělo Willovi z pusy a já jsem viděla, že toho v ten samý okamžik lituje.

„Už ne,“ poznamenal jsem a reagovala zakašláním na zvláštní ticho, které se rozhostilo.

„No jo, možná se mu to povede příští víkend,“ nadhodila Izzy.

„Ano,“ zašeptala jsem a přinutila se k úsměvu.

Změnili jsme téma a bavili se o neškodných věcech. Seriály, filmy, hudba, maloměstské drby. Čas utíkal jako voda a najednou už jsem nepřemýšlela nad tím, že Grayson sedí u našeho stolu.

„Myslím, že musím pomalu do postele,“ řekl Will krátce po půlnoci a potlačil zívnutí.

„Já jsem taky docela utahaná,“ přiznala Izzy.

„Mám Sáru odvézt domů? Stejně to mám po cestě,“ nabídl se Grayson.

„Blbost, já a Izzy to uděláme,“ odpověděl k mé úlevě Will.

„No jo, ale on má vlastně pravdu. Stejně jede kolem ranče.“ Izzyin pohled zabloudil ke mně. „Ale jenom jestli ti to nevadí.“

Ale jo, vadí mi to. Byla jsem z toho *nervózní*. „Ne, samozřejmě, že ne.“

„Jsi opravdu má nejoblíbenější sestřenice.“ Will mě poplácal po ramenou. Potom z bundy vytáhl peněženku a položil pár bankovek na stůl. Chvilku nato s Izzy zmizeli a my jsme s Graysonem zůstali sami. Pár nesnesitelně dlouhých vteřin jsme seděli mlčky vedle sebe.

„Chceš ještě něco k pití?“ chopil se konečně slova. „Pozvu tě na pivo. Jako malé poděkování za...“ ušklíbl se, „nedobrovolnou záchranu předtím.“

„Ach...“

„Já zůstanu samozřejmě u coly,“ vysvětlil si špatně mé zaváhání. Jeho ruce držely imaginární volant. „Ale můžeš si dát ještě něco k pití na můj účet.“ Vyčkávavě se na mě díval a v jeho očích jsem postřehla něco, s čím jsem si vůbec nevěděla rady.

„Já... no... raději bych jela domů.“

„Jasně.“ Uvolněně se usmál, přestože jsem ho právě naprosto odpálkovala. Chvilku jsem si myslela, že už nic víc neřekne. Ale potom se přece jenom ozval: „Byl jsem moc dotěrný?“ Nezněl vyčítavě. Spíš zamyšleně. „Promiň, že jsem to jen tak předstíral, jako bych tu byl s tebou. Máš přítele a...“

„Ne, to... je v pohodě.“ Cítila jsem na sobě jeho pohled. „Můžeš mě prostě odvézt domů?“

„Fajn,“ řekl bez jakékoli známky ublíženosti v hlase, což mělo za následek, že jsem se teď teprve cítila opravdu špatně.

Grayson byl milý. Šarmantní, aniž by byl vlezlý. Zajímal se, aniž by působil zvědavě. A já jsem se chovala náladově a odtaziť. S touhle myšlenkou v hlavě jsem krátce nato šla za ním do auta. Až jsem se najednou zastavila. „Já jsem Sára Hayworth-Montgomeryová.“

Jednu dvě vteřiny nic neříkal. „A... já jsem Grayson Benjamin O’Brady.“

Jeho reakce mě mátna, nakrčila jsem čelo a začala znova. „Můj otec je Clive Montgomery.“

„Super, možná ho jednou poznám.“

Jeho klid mě naprosto vyvedl z míry.

„To nejde. Protože...“ zhluboka jsem se nadechla, „je ve vyšetřovací vazbě.“ Nechala jsem na něj působit ta slova, ale on nic neříkal. „Kvůli obvinění z podvodu. V rádech milionů. Takže... nemyslím, že bys mě opravdu chtěl vzít na pivo.“

Grayson mě pozoroval. Dlouho. „Víš, že je to blbost, že jo?“ řekl konečně.

Udiveně jsem se na něj dívala.

„To s tvým tátou je blbý, to bez debat. Pro lidi, co přišli o peníze, a samozřejmě pro tebe a tvoji mámu. Taky pro něj. Ale... co to má co společného s tím, že tě chci pozvat na pivo?“

Otevřela jsem pusku a vzápětí ji zase zavřela.

„Tys přece žádné peníze nezpronevěřila. Pravděpodobně jsi o tom ani nevěděla.“

„Ne, nevěděla jsem to,“ skřehotala jsem.

Pokrčil rameny. „Pak je všechno v pořádku a to pivo prostě doženeme. Zítř večer?“

Nevěřicně jsem na něj zírala.

„Pokud tvůj přítel nebude mít něco proti.“

„Ne,“ zamumlala jsem s naprosto zmateným výrazem v obličejí, ale nevěděla jsem, jestli je to pravda.

„Super. Tak se uvidíme zítra v osm v *Olly's*.“

Nemohla jsem se ubránit malému úsměvu, který mi nadzvedl koutky. Vydržel mi na tváři, když jsme vyjžděli z parkoviště, jeli podél Main Street a opustili Green Valley.

„Kde bydlíš?“ zeptala jsem se, když Grayson zabočil na šterkovou cestu k ranči, který ležel v naprosté tmě.